

'Who's afraid of Virginia Woolf' (WOLF WOLF) geselecteerd voor het TheaterFestival 2020!

Uit het juryrapport:

Niet de grote kleppers stolen dit jaar het hart van de jury, wel een groep dramastudenten. Hun versie van *Who's Afraid of Virginia Woolf* verenigt het beste van theater: een hedendaagse schrijftuur, een intelligente scenografie, existentieel drama en vier gulzige spelers die de wereld willen veroveren. Van dat kaliber willen we nog wel meer klassiekers zien!

KASK-masterstudenten Imke Mol, Flor Van Severen, Mitch Van Landeghem en alumna Naomi van der Horst namen met veel gulzigheid Edward Albees *Who's Afraid of Virginia Woolf* (1962) onder handen. Ze maakten een heel bijzondere voorstelling die liefdevol trouw blijft aan een klassieker, maar op cruciale punten toch een eigen koers vaart. Albees gedateerde seksisme vloog de vuilbak in, Van der Horst maakte van de labiele figurante Honey een dragende rol en de slimme scenografie plaatst je als toeschouwer middenin het woordgeweld.

Op papier klonk het nochtans twijfelachtig: hoe zouden prille twintigers nu gestalte kunnen geven aan het cynische steekspel van een vijftigerskoppel dat gestrand is in hun huwelijk? Wat wéten zij nu van het leven? Veel, zo blijkt. *Who's Afraid* wordt klassiek opgevoerd als een haatkomedie die de *happy American family* te kakken zet. Bij deze jonge wolven wordt het echter een tragisch verhaal van eenzaamheid, onvermogen tot verbinding en liefde tegen beter weten in. Onder de machtsretoriek gaapt een existentiële afgrond waar je langzaam maar zeker in wordt meegezogen. Afkeer maakt plaats voor herkenning van gedeeld leed en lot.

Dat maakt van *Who's Afraid* een sprankelende ode aan niet alleen het repertoire, maar ook aan het plezier van het spelen zelf. Daarvoor gooit dit viertal geest én lijf in de strijd. Van Landeghem en co benaderen de tekst vanuit hun spelersinstinct en dat levert een unieke encenering op. Hier geen krampachtige poging om de verhaalstof te actualiseren, maar een verlangen om de tijdloze kern van een menselijk drama bloot te leggen.

Het is indrukwekkend met welke maturiteit deze jonge acteurs zich de iconische rollen van Honey, Nick, George en Martha eigen maken. Aan de hand van een paar intelligente ingrepen voegen ze een bewustzijn toe over wat het betekent om je vandaag, als twintiger, te meten met een klassieke tekst. Zo stappen de spelers niet meteen in de illusie van het *well made play*, maar kruipen ze gaandeweg in hun personage.

De scenografie volgt dezelfde logica. Als toeschouwer neem je aanvankelijk plaats in een vierkanten tribune, een intieme huis clos waarin je medeplichtig wordt aan het verbale vuurwerk tussen George en Martha. Wanneer de ruimte op het eind verrassend wordt opengetrokken, komen we terecht in een vierdewandstheater. Het benadrukt de vele maskerades die George, Martha, Nick en Honey voor elkaar optrekken, maar ook de emotionele impact van het stuk. Vier eenzame figuren die langzaam verdwijnen in een lege theaterruimte: het raakt je recht in het hart.